

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

Kladivo na čaroděje

PEKELNÁ ŠLEHA

08

MARTIN D. ANTONÍN

FANTASTICKÁ
EPOCHA

***Kladivo
na čaroděje***

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*

Připravujeme:

9. Darek Šmíd: *Žrádlo pro psy*
10. Jiří Pavlovský: *Kladivo na demony*

MARTIN D. ANTONÍN

Kladivo na čaroděje

PEKELNÁ ŠLEHA

Copyright © Martin D. Antonín, 2015
Cover Illustration © Lubomír Kupčík, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-247-1

*Tuto knihu věnuji Richardovi, své obrovské malé inspiraci.
Potěší mě každý úsměv, který vyvolám, ale neurazte se –
ty jeho jsou zkrátka nejlepší.*

*Poděkování patří Pavle Lžičarové.
Díky, že jsi mě za těch čtyřicet dva
nedodržených termínů nezabila.*

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybělít byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepzaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, oživlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

1. Šleha spásy

Jana Budnická s metodickou pečlivostí připravila krevní vzorek, nahrála na diktafon důkladný průvodní komentář, poznamenala si do výkazu přesný čas pozorování a zvrhla na to všechno kafe.

Nezačala nadávat. Ani to všechno zoufale zachraňovat. Vlastně se jen opřela, sledovala šířící se hnědočernou skvrnu a v duchu si říkala: *Tenhle měsíc vážně nemám svůj den.*

Asi byla bláhová, když uvěřila, že se na ni konečně usmálo štěstí. Ze školy vyšla plná ideálů o rozvoji lidské civilizace, jenže střet s realitou ji rychle připravil o iluze. Skoro rok otročila v různých ústavech Akademie věd přestárlým rádo-by vědcům, kteří se na své posty dostali kradením nápadů svých podřízených, a nebyla daleko od naprostého opuštění oboru. Nejúspěšnější projekt, kterého byla svědkem, sice uvízl ve slepé uličce už před třemi roky, ale po úřední stránce stále šlapal jako hodinky – takže na něj jeden profesor, dva doktoři a celý tým mladých odborníků vesele dál čerpali státní prostředky. Revoluční průlom v oblasti přízemního chytráctví.

Seznámení s nesmělým doktorem Ondřejem Pýchou jí tudíž připadalo jako začátek nějaké pohádky. Mladý vědec se ztratil na mezinárodní konferenci (v hotelu v Praze, asi tři kilometry od místa, kde se narodil), ona mu pomohla najít správný sál, on se jí už nepustil – a pak se překvapivě role obrátily. Zcela neuvěřitelně se stal jejím obrýleným princem v bílém plášti. Zachránil ji před hrůzyplně nudným drakem grantové byrokracie, odvedl si ji do nádherného zámku Biodiversity s. r. o., poskytl jí práci v nejštedřejí financované laboratoři, jakou kdy viděla, slíbil, že jí jednou představí svého

společníka Vlada Hrobeše, 110. nejbohatšího člověka světa podle časopisu Forbes, a...

... a tady pohádka končila, protože „jestli nezemřeli, žijí spolu šťastně až dodnes“ je největší lži, kterou si vypravěči na nebohé děti kdy vymysleli. Jana se nestala královnou. Její vzdělání a zkušenosti stačily jen na místo laboratorní asistentky. To jí nevadilo, hodlala se vypracovat – horší však bylo, že svůj vztah s Ondřejem museli ve firmě tajit. A že to sice vypadalo, že se do ní zamiloval, ale svou práci miloval mnohem víc. A to jí štválo. A štválo ji i to, že jí to štve.

Navíc jí brzy přešlo i to počáteční vzrušení z nové, *skutečné* vědecké práce. Jestli se někde v komplexu Biodiversity opravdu posunovaly hranice lidské evoluce, rozhodně se to nedělo u jejího pracovního stolu. U toho se posunovala tak maximálně desetinná čárka. Při obzvlášť vzrušujícím měření.

Povzdychla si a sebrala krevní vzorek ze stolu těsně předtím, než k němu kávová louže dospěla. *Diktafon to koupil, ale jen maličko. A výkaz je po osušení celkem čitelný, takže se vlastně nic...*

„No to snad nemyslíte vážně, kolegyně!“ ozval se jí za zády pronikavý hlas docenta Hojera. „Kontaminovat vzorek? Víte, kolika jiným pracovníkům jste teď přidělala práci? Každý odběr je prováděn za *nesmírně* náročně navozovaných podmínek a...“

„Vzorku nic není,“ otočila se k němu a ze všech sil se snažila o milý a zdvořilý úsměv. „Nešpláchlo to na něj.“

„To posoudím sám!“ štěkl Hojer a vytrhl jí očividně suché sklíčko s červenou skvrnou z ruky. Sedl k mikroskopu, chvíli do něj brejžil a nakonec vítězně vykřikl: „Aha! Vždyť jsem to říkal. Erythrocyty séra degradují.“

„Už? To není možný...“

„Podívejte se sama.“

Podívala. Měl pravdu. Nechápala to.

„Počkejte, vždyť to vážně nedává smysl – a přece vidíte, že kontaminované to není... No jistě!“ pochopila, když znovu zkontrolovala nálepku na zkumavce. „Někdo to špatně označil. Tohle mělo být zpracované včera... Počkejte, podívám se, kdo to odebíral. Hned to...“

„Jen se nevymlouvejte!“ přerušil ji Hojer vztekle a vytrhl jí sešit s laboratorními záznamy, než provinilcovo jméno našla. „Kdyby to bylo poprvé, neřekl bych, ale s vámi jsou zkrátka potíže!“

Chceš říct, že TY máš se mnou potíže.

„Nezapadnete do kolektivu!“

Málo ti žeru z ruky.

„Špatně snášíte mou autoritu!“

Není CO snášet, žádnou nemáš.

„O tomhle uslyší doktor Pýcha, to se spolehněte!“

„Jen mu to řekněte – a já mu zas povím, že jste ten vzorek špatně popsal vy.“

Jen hádala, ale to, jak si sešit se záznamy přitiskl ke hrudi, leccos napovídalo.

„Tohle... tohle si na mě nějaká asistentka nebude dovolovat! Nechápu, jak jste se sem se svou kvalifikací vůbec dostala, ale už těm vašim chybám učiním přítrž. Tady jste skončila, rozumíte?! Buď já, nebo vy!“

A vyrazil z jejího koutku laboratoře pryč. I se sešitem. Praštil s ním do šuplíku svého stolu a okázale se začal probírat nějakými grafy, které měly na deskách nápis PŘÍSNĚ TAJNÉ. Nezapomněl na ni občas vrhnout zlověstný pohled.

Piškot jeden...

Hned litovala, že se neudržela. Hojer sice byl nesnesitelný idiot, ale čas od času trpěl nevysvětlitelnými záchvaty geniality, takže si ho Ondřej nemohl dovolit ztratit – na rozdíl od zcela postradatelné asistentky, se kterou *pouze* spal. Když si tedy vzpomněl, že kromě práce existuje také ta věc, které se mezi obyčejnými smrtelníky říká život...

S povzdechem vyndala vzorek z mikroskopu a chvíli se na něj dívala. *Kdybych alespoň tušila, co to vlastně zkoumám.*

Samotná krev byla obyčejná, lidská... ale „sérum E“, jehož nejrůznější koncentrace a mutace v laboratoři zkoušeli, to bylo cosi neskutečného. Nic podobného nikdy neviděla. Také to připomínalo lidskou krev, ale plazma obsahovala podivné příměsi vzácných solí a červeným krvinkám na rozdíl od lidských nechyběly buněčná jádra a další organely. *Nesou v sobě*

informaci o DNA a chovají se jako... jako vir? To by nasvědčovalo...
 Ne, to byl nesmysl. Jen hádala. A troufala si říct, že žádný z jejich bývalých spolupracovníků v Biochemickém ústavu AV by nepochodil lépe.

Ondřej kápl na něco tak převratného, že se o něm děti budou učit dřív než o Darwinovi. Pokud mu s tím Hrobeš někdy dovolí vyjít na veřejnost...

Při pomýšlení na tu hromadu dohod o mlčenlivosti, které musela podepsat, opět kroutila hlavou. Bylo vidět, že tuhle část podnikání má plně pod taktovkou miliardář se svými právníky. Šéf bezpečnosti Kraus dokonce požadoval, aby zaměstnanci po cestě do práce použili minimálně dva způsoby matení možných špehů... Občas ji napadlo, že Hrobeš bezelstného Ondřeje zneužívá k něčemu prudce ilegálnímu. Jen netušila k čemu. Když se zkusila vyptat jindy kamarádkého kolegy Jardy Šmída, zbledl jako stěna, podíval se po bezpečnostní kameře a prakticky od ní utekl.

Těch tajností bylo vážně trochu moc... vždyť měla za úkol jen zaznamenávat časový vývoj vzorků! Který byl navíc pokaždé stejný. Sérum E nějakou dobu nereagovalo, načež degradovalo. Kromě ní prováděl stejná pozorování právě Jarda s dalšími třemi asistenty v oddělených částech laboratoře – a žádný z nich nevypadal, že by se mu chtělo křičet: „Heuréka!“

„No nic...“ povzdychla si znovu a zahodila zmršený preparát do spalovače. Diktafon opravdu fungoval, takže z něj smazala komentář, škrtlá záznam ve výkazu, vysušila kafe a šla si do chladáku pro nový vzorek.

Pokud se Hojerovi nepodaří ji vyhodit, tak ji tenhle jednotvárný, nudný proces dnes čeká ještě třicetkrát. Napůl si přála, aby se mu to povedlo. Nebo aby celá laboratoř vybuchla.

Aspoň by se konečně něco dělo. No tak. Bum. Ne? Ach jo...

Nebýt chození s Ondřejem, už by s tím před týdnem praštila. Dělal práci cvičené opice, korporátní prostředí ji ubíjelo, kolegové byli zamindrákovaní suchaři, Hojer byl Hujer, Ondřej už se s ní vlastně bavil akorát tehdy, když se jí omlouval, že mu to večer zase nevyjde... Co mu sakra bránilo k ní aspoň na minutku zajít během dne, usmát se a zeptat se, jak se jí

daří? Sice by mu dost možná okamžitě dala kopačky a hned nato výpověď, ale copak by ho vážně zabilo, kdyby sestoupil mezi své poddané a...

V tu chvíli se objevil v sousední laboratoři, hned za tlustým bezpečnostním sklem. Hojer k němu ihned vyběhl, aby si stěžoval. Bylo očividné, že šlo o ni – Ondřej se na ni podíval. Načež Hojerovi cosi vážně sdělil, poklepal ho po rameni, ten se celý rozzářil a s povzneseným pohledem odešel dveřmi, na které Janina přístupová karta nestačila. Než se za ním zavřely, na okamžik pohlédl i jejím směrem. Vítězně.

No, tak abych se asi sbalila. Aspoň přestanu mít pocit mrchy, co se někam dostala přes postel.

Ondřej vešel do dveří, nepřítomně si prohrábl roztomile rozčuchané vlasy a stydlivě se usmál: „Tak... jak se dnes daří?“

Jana z toho byla v mírném šoku. Málem pokračovala dle své představy a dala mu kopačky a výpověď. Mlčela tak dlouho, že nakonec pokrčil rameny a řekl: „Je konec.“

Cože? Ty se rozcházíš se mnou?

Na její udivený výraz reagoval příkřívnutím: „Ano, tady jsi skončila.“

To už ji odrovnalo úplně: A ještě vyhazov?

Ale to už ji vzal za ruku a s nadšením ji provedl skrz několik ultra tajných pracovišť. Nikde se nezastavoval, říkal jen: „Tohle nic není,“ až konečně došli k silným, pancéřovým dveřím, které vypadaly, že snad vedou do trezoru centrální banky. Ondřej ji chtěl vzít dovnitř, ale jakýsi bezpečák s velkou pistolí sice velmi zdvořile, ale zato neústupně protestoval. Vědec mu nakonec věnoval takový ten bezmocný pohled, který vrhají neduživí šprti na třídní surovce, vzdal to a odvedl Janu jen do své kanceláře.

„Neříkal jsi vždycky, že jsi Hrobešův ‚společník‘, Ondřeji?“

„Také jsem.“

„Jeho lidi tě tak rozhodně neberou.“

„Protože je zajímavá jen to, kdo jim platí... Já do firmy vložil vědomosti. Máme smlouvu, že o využití výsledků bádání rozhodujeme jediné společně.“

Radši se tě nebudu ptát, jestli sis tu smlouvu přečetl opravdu důkladně...

Ondřej chvíli fukal do klávesnice: „Není to jako na živo, ale ukážu ti to aspoň takhle.“ Na monitoru se objevil hlavní sál laboratoře. Panoval v něm čilý ruch. „Do včerejška jsme to jen připravovali, ale už jsme zahájili výrobu. Projekt Utopie vstupuje do závěrečné fáze!“

„Utopie? O tom slyším prvně. Co je cílem?“

„Promiň, to je ještě tajné...“ Maličko se uchechtl: „I pro Hrobeše. Nejsem takový naivka, jak si myslíš, láska.“

Na jeho úsměvu bylo něco znepokojivého, ale rychle na to zapomněla. Fascinovaně hleděla na monitor. Neměla ponětí, co to tam všichni ti odborníci v ochranných oděvech, respirátorech a gumových rukavicích páchají. Klidně mohli vyrábět nějakou drogu. Pokud ano, nejspíš by s tímhle vybavením pokrýli většinu světové poptávky.

Hojer, který tam právě balancoval na vrcholku přenosných schůdků a promíchal cosi jedovatě zeleného v uzavřené průhledné nádrži, vypadal nesmírně vztekle. *Asi myslí na mě...*

„To, co vidíš, je ještě nedokonalá várka, poloviční úspěch – ale nasměrovala nás správným směrem. Ani nemusíme začít znovu. Stačí pár dodatečných úprav už vyrobené látky a Utopie může... a vidíš tohle?“ přeskočil náhle jinam a zamával jí před očima zkumavkou se svítivě modrou tekutinou. Ze samého nadšení zapomínal na nesmělost. „Povedlo se! Projekt Evoluce také pokročil. Díváš se na první stabilní výsledek působení séra na lidskou DNA.“

Takže to E znamená evoluce. Neměla bych se děsit?

Nedostala příležitost. Ondřej na ni vychrlil takový příval rozrušených slov, že se úplně ztratila. Pochopila jen, že úplně hotovo ještě není, ale už se mu povedlo izolovat proces, o který celou dobu šlo. Od cíle ho dělilo jen doladění vlastností séra na nejvyšší úrovni.

Pokoušela se mu to přát. Vážně. Ale zajímalo ji hlavně: „A co teď budu dělat já? To už mě firma nepotřebuje? Mám padáka?“

Podíval se na ni trochu nechápavě. Pak mu to došlo: „No... tvá měření už opravdu jsou redundantní... Ale to je teď jedno.“

„Možná tobě.“

„Ne, už o to nejde, to je pasé. Určitě sis všimla, že nám to v poslední době moc neklape...“

„Ty... ty mi vážně chceš dát...“

Opeť si usilovně přála, aby laboratoř vybuchla.

Nestalo se. Zato Ondřej klesl na koleno: „Ano, chci ti dát tohle.“ Otevřel malou krabičku. S prstenem. Diamantovým. „Já se moc omlouvám za to, jak jsem byl hrozný, ale asi to lepší nebude. Jsem už prostě takový... ale chci, abys věděla, jak jsi pro mě důležitá. Že se budoucnosti nemusíš bát. Jano... ehm... vezmeš si mě?“

Zírala na něj a neměla slov. To nečekala.

A musela se vyjádřit. Čím déle mlčela, tím víc se jeho oči za dioptrickými brýlemi podobaly obrovským ustrašeným skleněnkám.

Co mám říct? Nevím. Sakra, tak co bude s tím výbuchem?

Do třetice všeho dobrého – laboratoř poslechla.

Šokovaně to sledovali na monitoru. Laboratoř nevybuchla celá – jen její trezorové dveře. Napůl se utrhly ze závěsů, se zaduněním narazily do zdi a zůstaly v ní zaražené.

Po tomhle stylovém zařukání se do místnosti nahrnula spousta nezvaných hostů ráže 5,56 mm, kteří obsadili strategické pozice ve většině nejlépe placených zaměstnanců Biodiversity. V těsném závěsu je následovalo pětičlenné komando v černých maskáčích a plynových maskách. Záškuby zbraní a obětí se na obrazovce odehrávaly za hrozivého ticha – vnitřnímu kamerovému okruhu chybělo ozvučení a útočné pušky Steyr AUG měly tlumiče. Přes chodbu a zavřené dveře sem doléhaly jen zdušené výkřiky a smrtící puf-puf-puf. Když už založit masový hrob, tak za hrobového ticha.

„J-jak...“ zakoktal se Ondřej, „jak nás tu...“

Zbloudilá dávka rozprskla nádrž s tekutinou, v níž se ráchal Hojer. Překvapený vědec otevřel ústa k výkřiku a okamžitě se nalokal. To ho vyděsilo mnohem víc než útočníci. Spadl ze schůdků na záda, převalil se pod stůl vedle centrifugy a ihned si strčil prsty do krku.

Příliš to asi nepomohlo. Tekutina se ihned odpařovala. Jedovatě zelené mračno obklopilo jeho i zbylé krčící se vědce.

Alespoň je však zcela skrylo před zraky komanda, které systematicky dočišťovalo sál.

Jana po celou tu dobu zapomněla zavřít pusu.

„VAROVÁNÍ!“ probudil se k životu centrální bezpečnostní systém. „ÚNIK TOXICKÝCH LÁTEK. ZAHAJUJI KARANTÉNU TŘETÍHO STUPNĚ.“

Vzápětí se pokusil uzavřít trezorové dveře hlavní laboratoře. Nespolupracovaly. Jen se odlouply od zdi a padly na podlahu. Zadunění otřáslu celým komplexem.

„VAROVÁNÍ! HROZÍ ÚNIK MIMO KONTROLOVANOU OBLAST. ZAHAJUJI KARANTÉNU DRUHÉHO STUPNĚ.“

Ondřej se konečně vzpamatoval. Vtiskl Janě prsten do ruky, vrhl se ke klávesnici a začal do ní zběsile bušit. Na monitoru se objevily záběry z ostatních bezpečnostních kamer po celé Biodiversitě. Ukazovaly jen nehybné místnosti a hrůznou spoustu smrti. Členové ochranky neměli proti komandu sebelepší šanci.

Alarm byl vyřazený. Telefonní linky odříznuté. Mobily tu neměly signál.

Dva zabijáci se blížili chodbou přímo k Ondřejově kanceláři a výpary séra s nimi. „Budeme v bezpečí, neboj. Druhý stupeň nás ochrání.“

„Pozdě...“ špitla Jana a ukázala na stropní mřížku. Zelený mrak to vzal zkratkou. „Ondřeji, my tu umřeme?“

Se zabijáckým komandem za dveřmi a toxickým oblakem šířícím se vzduchotechnikou to měla být spíš věta oznamovací.

„Proč ta dvojka nenaskočila?“ mračil se Ondřej bezmocně. „Jestli systém nabourali... jestli něco pokazili, přejde rovnou k jedničce. Musíme ven!“

Druhý stupeň znamenal neprodyšné uzavření celého komplexu a izolace místností i ventilací. Jednička... termitové nálože.

Jana zadržela dech a začala se modlit o zázrak: *Bože, já vím, že jsem v kostele nanejvýš obdivovala krásně malovaný stropy, ale jestli nás z tohohle dostaneš...*

Něco se opravdu stalo. Ale vypadalo to spíš na práci protistrany.

Z neprostupného oblaku v laboratoři se vypotácel Hojer. Překvapivě stále nerozstřílený, živý a... Ne. Zdravě nevypadal. Byl docela zelený. A tak nějak... slizký. Mnohem víc než obvykle. Přímo nadhujerovsky. Za obojí nejspíš mohly rychle se šířící šupiny, které už mu pokryly předloktí, tváře a zbrusu novou pleš. Z podivně širokých úst vyšlehl dlouhý jazyk.

Ze zelené mlhy vystoupil jeden z členů komanda, nemilosrdně vědci namířil na zátylek a stiskl spoušť.

Hojer sebou mrskl k zemi rychleji než ještěrka, které začínal být hodně podobný. Dávka mu neškodně proletěla nad hlavou. Švihl rukou prodlouženou v ostrý spár. Krev se rozstříkla po sále, střelec se poroučel zpátky do mlhy. Hojer se po něm ani neohlédl – vyrazil rovnou ven z laboratoře.

V tu chvíli se oblaka trochu protrhala a na okamžik odhalila ostatní zasažené. Další čtyři ještěrovědci zuřivě cupovali jednoho z členů komanda na kusy a proskakovali mezi proudy střel se zcela nelidskou mrštností. Maskovaní vetřelci však nepanikařili – jen se stáhli k sobě a jeden z nich komunikátorem zavolal posily. Dvojice z chodby se obrátila těsně před Ondřejovou kanceláří a sprintovala jim na pomoc.

Jana se tiskla ke stěně co nejdál od zeleně dýmající mřížky. Dech jí došel právě ve chvíli, kdy komando soustředěnou křížovou palbou dostalo prvního zmutovance. Rozchrchlala se a pochopila, že už je ztracená.

„Co jsme to tu proboha vyvíjeli, Ondřeji?“ špitla slabě. „Co je ta Utopie?“

Neodpověděl. On ještě dech zadržoval. Teprve teď se mu podařilo ze skříně vyhrabat ochranné obleky a plynové masky. Naznačil, ať se obleče, ona protestovala, že jí to už stejně nebude k ničemu – ale podíval se na ni tak zoufale a naléhavě, že raději poslechl.

*Možná ještě mám naději? Třeba to musí mít vyšší koncentra-
ÁÚÚ!*

Bodl ji. Zezadu. Do krku. Injekcí.

Cos mi to... on mi to... ty hajzle!

Vpíchl jí to modré sérum. Celé. Snažil se jí posunky vysvětlit, proč to byl skvělý nápad, ale jeho plíce s ním už ztratily

trpělivost. Nadechl se, také se rozkašlal... Rychle se soukal do masky a obleku.

Nevěnovala mu pozornost. Nezmohla se ani na slovo. Jen si vystrašeně zírala na ruce a čekala, kdy také obroste šupinami. Nebo něčím jiným.

Jaks mi to mohl udělat?

Uchopil ji za ramena, cosi skrz masku zahuhlal, vyběhl ze dveří a přibouchl je za sebou.

Co... to mě tu ještě ke všemu necháš?

Okamžitě se ozvala střelba. Než se vzpamatovala, objevil se na monitoru – proběhl do laboratoře. Komando se po něm obracelo, na okamžik vyvedené z míry. Zbývající dva stvůrovědci využili příležitosti a zaútočili.

To... to se je všechny pokouší odlákat? Abych mohla utéct?

Nevěděla, kde se v ní ta odvaha vzala, ale vyplížila se na chodbu a zamířila ven. Po tom, co jí Ondřej udělal, ho tam klidně hodlala nechat. Klidně. Proklouzla kolem díry po trezorových dveřích, zastavila se jen na okamžik, vůbec ne kvůli němu, vůbec ho nezajímalo, jestli ještě žije, jen krátce mrkla dovnitř..

A komando mrklo na ni. Dva zabijáci se okamžitě oddělili od zbytku. Těsně vedle její hlavy se do stěny zaryla sprška střel.

Pokusila se v neforemném obleku krčit a běžet současně. Zakopla. Bolestivě se uhodila. Zoufale se sbírala na nohy, znovu vyběhla, ohlédla se – už na ni mířili – do někoho narazila.

Zavrávoral, spadla a zachytila se jeho podávané ruky. Ne, nezachytila, jen po ní sklouzla. Protože to nebyla ruka, ale jazyk. Dlouhý, slizký a náležící něčemu ještě slizčímu.

Hojer.

Zasypávaly ho dávky z útočných pušek, ale jen to s ním trochu házelo. Pohlédla mu do očí. Nezbyvalo v nich nic lidského – jen hlad.

Hmátl po ní. Ostré pařáty prořízly ochranný oblek a bolestivě se jí zaryly do rukou.

Aú! Nech mě být! Proč radši nejdeš po nich?

Ztuhl. Jen na zlomek sekundy. A náhle ji pustil, odrazil se a ohromným skokem se vrhl po střelcích.

Co? Tak... jo!

Rozběhla se pryč. Zahnula za roh, už se ani neohlížela. I když tam někde možná zrovna Ondřej podstupoval tu samou proměnu.

Nebo už je po něm.

Když narazila na prvního zastřeleného, vhrkly jí slzy do očí. *Proč i Jarda? Takový to byl milý kluk...* Šok ji málem zlomil. Předtím pozorovala zabíjení jen na obrazovce, ale teď uklouzla po krvi, která Jardovi vytékala z hrudi na podlahu. Zírala na své rudou tekutinou potřísněné dlaně...

Než ztichlými místnostmi doklopýtala až ke schodišti vedoucím z komplexu, byla na dně. Brečela, skrz zamlžená skla masky prakticky nic neviděla, místo myšlenek jí v hlavě plynula vazká, bezvýrazná hmota. V uších jí hučelo, celé tělo ji páliło... Nakonec se začala dusit. Nejspíš už se měnila. Všechno jí bylo jedno...

Strhla si masku.

Šupiny jí nevyrážely. Sice se cítila hrozně divně, ale možná... možná jí Ondřej tím sérem vážně pomohl. *Jsem imunní! A ven zbývá jen pár kroků!*

Jenže za dalším rohem na ni mířilo pět útočných pušek. Komando mělo zálohu.

A na záda už jí zase slintal Hojer.

Klesla na kolena. Byla hrozně unavená. Nemohla dál.

Cítila svou změnu. Nebyla imunní. Ondřej ji zradil.

Velitelka černooděnců byla žena. Hleděla na Janu s nenávistí, kterou dívka nechápala.

„Proč tohle děláte? Co jsme vám provedli?“

Odpověď jí bylo jen chladné: „Pal.“

2. Profesionálové

Za oknem kanceláře detektivní agentury lilo jako z konve a Klaudie ten déšť nesmírně obdivovala. Byl své práci tak oddaný! Řítil se z nebes naprosto nezadržitelně – měl zkrátka cíl, znal způsob jeho uskutečnění a hodlal ho dosáhnout, padni kam padni. Byl to pravý profesionál.

Chtěla být jako on.

Ano, Klaudie si před chvílí dala menšího špeka, ale to bylo zcela pochopitelné. Potřebovala hroší kůži. Uvolnit se před těžkým úkolem. Nebýt nervózní. Protože vážně toužila odvádět skvělou práci. Jedině tak se sebou mohla být spokojená. Po skončení každého případu chtěla být hrdá, že pomohla klientovi, zasloužila si jeho peníze a bude doporučena jeho známým. Měla na sebe zkrátka vysoké nároky...

... a to samé očekávala i od týmu, v němž pracovala.

Tedy zpočátku. A vzhledem k jeho složení to vlastně nebylo ani tak očekávání, jako naděje. Nebo spíš sen. Krásný sen, který se jí v podvědomí brzy změnil v křeč projevující se nejruznějšími podivnými pokusy o sebezlepšení. Jako například tenkrát, když se v tom pekelném paneláku pokusila dokázat, že všechno zvládne sama. To se opravdu překonala – zvlášť tu lžičku ve vlastním oku od sebe nečekala.

Následně o tom hodně přemýšlela, přísně a sebekriticky zvážila, v čem vězí ten skutečný problém, a došla k jasnému závěru. V ostatních.

Začala na nich tedy pracovat. Při další příležitosti se rozhodla zlepšit to první, co jí praští přes nos, sebrala veškerou svou takřka neexistující asertivitu a darovala Walterovi deodorant.

Ublíženě se ohradil, že ho přece už dávno používá. Není přece žádný neotesanec a ví, že dámská chřípí vyžadují stejně jemná pohlázení jako jejich pleť.

Klaudie spolkla odpověď, že kdyby její chřípí byla pleť, po setkání s ‚pohlazením‘ od jeho záhrobního *eau de toilette* by byla samá modřina, a nešťastně se smířila se skutečností, že nemůže čekat zázraky. Nejprve je nutné chodit, než se rozběhneme a odrazíme k letu. Zkoušet zbavit Waltera jeho *nejvýraznějšího* rysu bylo moc. Stejně jako seznamovat Vincence s existencí pravidel silničního provozu. Nebo pravidel etikety. Vlastně pravidel čehokoliv.

Ne, musela začít s nějakou maličkostí. A právě čekali nového klienta, takže nastala vhodná chvíle.

„Aspoň to mizerný kafe.“

Zírali na ni naprosto nechápavě.

„No, to byste mu snad mohli nabídnout, ne?“

Jeden z nechápavých pohledů se v tu chvíli změnil na spiklecké mrknutí. „Ahá!“ prohlásil Vincenc spokojeně. „Uklidnit ho! Aby měl pocit, že mu od nás nic nehrozí.“

„... ano?“ souhlasila Klaudie opatrně – ale už v tu chvíli věděla, že dělá chybu. Souhlasit s Vincencem byla chyba prakticky kdykoliv. „Přesně to chceme...“

„Jasně!“ pokračoval Vincenc nadšeně. „Ukolíbám ho – a jak se pro něj natáhne, chrstnu mu ho do ksichtu!“

„Proboha proč?“

Ne, vážně měla raději mlčet.

„Proč jako proč?“

„No proč bys jako dělal?“

„Jsem snad nějaká sekretářka? Proč bych mu jinak dělal kafe?“

„No, to je přece nabíledni,“ vložil se do diskuse Walter a Klaudii vysvitl paprsek naděje. „Abys od něj získal vzorek DNA.“ Naděje to vzdala a zase zhasla, aby zbytečně neplývala proudem. „No DNA! Ze slin přece. Ještěže máme i turka, z lógru to půjde odebrat naprosto nenápadně... Proč na mě tak divně zíráš, Klaudie?“

Protože uvnitř své hlavy zápasila s nadějí o pistoli a pokoušela se jí zabránit v sebevraždě.

Felix si v tu chvíli řekl, že už se na Klaudii utrpení nemůže dívat, a tak chtěl odejít. Nutkání usadit Waltera ale nakonec převládlo: „Hele, přemýšlej trochu. K čemu by nám byl vzo-

rek klientovy DNA? Jsme snad kriminálka? Proč za náma lidi choděj?”

„Jo, to by mě vážně zajímalo...“ utrousila Klaudie otráveně. „Já na to ještě nepřišla.“

Vincence však otázka zaujala: „Jo, proč vlastně? Ty to víš, Nekro?”

Intelektuální výzva Waltera zaujala natolik, že nelichotivou přezdívku nonšalantně přešel: „Nó, asi... protože si nás chtějí... najmout?”

„Hm... najmout...“ zamračil se Vincenc. „Ne, blbost, to nesedí, ale počkej, třeba na to přijdem. Já bych řek, že nás většinou zkoušej oškubat. A vydírat. Podojit o informace. Nebo zastrašovat.“

„Jo, dobře, to všechno se občas děje, ale proč k nám klienti choděj nejčasteji?”

„Aby nás zabili!“

„Má pravdu,“ chytil se toho okamžitě Walter, než si uvědomil, že omylem souhlasí se svou nemesis. „A nebylo by skvělé mít od nich tu DNA, aby byl vrah snadno identifikovatelný?”

V tu chvíli byla slibně probíhající profesionalizace týmu přerušena zaklepáním na dveře. Vlastně už spíš zabušením, protože klepání dobrou minutu nezabíralo.

„Máme snad zvonek, sakra!“ houkl Felix.

„Nemáme,“ povzdychla si Klaudie odevzdaně. „Vincenc ho promáčkł, když s ním zkoušel rozsvítit na chodbě.“

„Aha. Pardón!“ omluvil se Felix dveřím. „Hned vám někdo otevře! Čímž samozřejmě nemyslím sebe...“ – dodal směrem ke zbytku místnosti –, „... protože jak by to vypadalo, kdyby šéf vstával a...“

„Nejsi můj šéf,“ ujistil ho Vincenc. „A já nejsem vrátnej.“

„Ne, ty jenom rozbíjíš zvonky.“

„Jak jsem moh vědět, že Walter z chodby ukrad žárovky? Zalíbila se mu ta ženská v bytě nad náma a chce, aby spadla ze schodů...“

„Nesmysl!“ ohradil se nekrofil. „K čemu by byla se zlamanýma nohama? Co si to o mně vlastně myslíš? Šlo mi jen o ty žárovky. Víš, kolik dnes stojí?”

„Tak já otevřu,“ povzdychla si Klaudie po marném čekání na mužskou galantnost a zvažovala, že příště své naději asi spíš půjčí lepší zbraň. „A jen aby bylo jasno – když ne kafe, tak zkuste třeba zdvořilostní konverzaci. Však víte, kdyby mu nebylo do řeči. Abychom zabránili nepřijemnému tichu. Proberte počasí, stav hospodářství a tak...“

„A aby bylo jasno *úplně*,“ dodal Felix, protože ho to uvnitř stále hlodalo, „tak k nám lidi chodí, abychom pro ně něco vyšetřili – ne abychom vyšetřovali my je!“

Vincenc se zamračil: „Ne, to taky nesedí... Kdy naposled k nám byl klient vážně upřímnější?“

„Tenhle třeba bude?“ nadhodil Walter do pléna a všichni tři se tomu srdečně zasmáli.

Klaudie si povzdychla, nasadila vstřícný úsměv a otevřela dveře.

Úsměv jí zmrzl na rtech. Ten muž za dveřmi nevypadal jako klient. Dlouhý šedý pršiplášť, ulízlé mastné vlasy, úlisný výraz – jen stěží potlačila nutkání zabouchnout mu před nosem. Nechtěla z něj vidět víc. Rozhodně ne to, co jí nejspíš toužil ukázat.

Ale ona už neutíkala. To dělávala stará Klaudie. Ta nová se neznámému pevně podívala do očí.

Nejistě uhnul pohledem, což ji potěšilo. „Přejete si?“

„Paní Doskočilová?“

Hlas měl ještě mazlavější než zevnějšek. Jen ho uslyšela vyslovit své jméno a zatoužila po sprše. A kilu mýdla.

„Ano?“

Snad to není ten klient.

„Já jsem Bohumil Říha. Volal jsem...“

Byl to ten klient. Vlastně ji to nepřekvapilo. Kdyby měli z kanceláře vyhodit každého, kdo vypadal jako úchyl, přišli by o padesát procent zakázek. A vlastně i detektivů.

„Ano, jistě, čekáme vás.“

Napřáhla k němu pravici a ihned toho litovala. Říhovy ruky by se štítily i leklá ryba.

Pak se v duchu okřikla. Vždyť vlastně vypadal celkem neškodně. A očividně nezažil nejlepší den. Plášť i kalhoty

měl zmačkané, uválené a potrhané, pod nosem stopy zaschlé krve...

„Pojďte dál.“

Poslechl a rozhlédl se po místnosti s poněkud popleteným výrazem. Očividně zvažoval, jestli už opravdu vstoupil k detektivům, nebo spíš zírání na jiné zoufalce v čekárně.

Pak to však riskl: „Potřebuji pomoc.“

„Jasně,“ přikývl Vincenc. „A chcete jenom černý, nebo budete složité?“

„Prosím? Já... myslel jsem, že jste detektivní kancelář.“

„Jo, myslíte správně. Protože přesně to jsme – detektivní kancelář. A ne nějaká zasraná kavárna!“

„Pokud jste nás tedy nepřišel ohrožovat na životě,“ dodal Walter opatrně. „V tom případě totiž došel cukr, ale trocha mléka se najde.“

To už Říhu docela vyplašilo, ale Felix vstal zpoza svého krásného pracovního stolu, s úsměvem mu vyšel vstříc, podal nebožákovi pravici a nepouštěl ji, dokud ho neusadil do Klaudiina křesla. „Promiňte, kolegové dnes snídali vtipnou kaši... Co byste si přál?“

Říha ještě chvíli těkal očima směrem ke dveřím – a k oknu – ale pak ho Felixův dobře hraný a Klaudiin upřímně starostlivý výraz konečně trochu uklidnily.

„No... kávu bych vlastně ocenil...“ pronesl tichounce. „I s tím mlékem, prosím.“

Kdyby byl Klaudiin úsměv sluncem, v kanceláři by právě vybuchla supernova. Zářivě celé kanceláři oznamoval: „Já vám to říkala!“

„Po tom, co se mi dnes stalo,“ vzdychl Říha vysíleně, „bych za kávu vážně klidně zabil...“

„Slyšíš?“ sykl Walter nenápadně. „Turka, Klaudie. Udělej turka!“

„A co kdyby ho šel udělat někdo z vás, sexisti?“ ohradila se popuzeně, ale hned si uvědomila, že pustit kohokoliv z nich k vaření by mohlo znamenat, že z jejich klienta vážně přijede kriminálka odebírat vzorky. „Tak zatím konverzujte!“ vrátila Walterovi syknutí a zmizela v kuchyňce.

Zavládlo ticho. Nepříjemné.

Z kuchyňky se ozvalo polohlasné zaklení, protože tam nesvítilo světlo. Chyběly žárovky. I v ledničce.

Po chvíli trapného ticha se Walter nakonec odhodlal: „Máme dneska hezky, že?“

„Hezky...“ souhlasil Říha a opět se zatvářil polekaně. Vlasy měl zplihlé od deště; z promočeného pláště už odkapala taková louže, že by si ho leckdo spletl s vodníkem. „Trochu... mokro.“

„To určitě podpoří turistický ruch,“ nevzdával se Walter. „Vyhledky na růst hospodářství jsou... jsou...“ Čímž jeho ekonomický přehled končil.

„Možná to pomůže zemědělství,“ špitl klient nesměle, načež trapné ticho pokračovalo.

„Tak nakonec je jen černá, promiňte, mléko také nemáme...“ ohlásila Klaudie omluvně, když se konečně vrátila z kuchyňky. „Ono totiž zkyslo,“ sykla na Waltera popuzeně. „Někdo vypožil ledničku, aby si místo ní zapojil nabíječku na mobil.“

„Víš, kolik dnes stojí proud?“

Říha řekl, že to bez mléka vůbec nevadí, šálek vděčně přijal a začal si o něj ohřívat prokřehlé ruce.

Klaudie si neměla kam sednout, tak se postavila vedle Felixova stolu. A skryla svou spokojenost pod zaujatý výraz detektiva připraveného k vyšetřování.

Malé kafičko pro klienta, ale velký krok k profesionalitě.

„Potřebuji, abyste mi našli přítelkyni,“ začal nakonec host bojácně.

„Pokud vám nestačí mrtvá nebo tuhle Klaudie, tak vám asi nepomůžem,“ zavrtěl hlavou Vincenc. „Jako seznamka stojíme celkem za hovno.“

„Je pohřešovaná?“ vyhrkla rychle Klaudie, než se nad tím klient stačil zamyslet. A ihned pokračovala, aby to rovnou i zapomněl: „Jak dlouho? Za jakých okolností? Máte fotografii?“

Měl. Vytáhl z peněženky snímek, na němž stál s rukou kolem pasu mile vypadající brunetky – opravdu krásné. Za takový nos a lícní kosti by Klaudie klidně vraždila.

Mužské osazenstvo agentury se seběhlo a uznale pokyvovalo. Naštěstí mlčky. A Klaudie nechápala, jak může tak pohledná dívka chodit s někým, jako je...

V duchu se okřikla.

„Vážně doufám, že mi můžete pomoci,“ prolomil Říha ticho. „Povídal mi o vás kolega. Roman Sucharda.“

Walter se krátce zamyslel a pak kývl. „Známý jednoho z mých... dodavatelů. Odkud ho znáte vy?“

„Děláme ve stejném oboru. Říkal, že umíte řešit případy... neobvyklého rázu. Je vážně pravda, že jste zbavili prokletí celý barák najednou? Nedělám tu ze sebe pitomce, že ne?“

„Klidně mluvíte na rovinu,“ povzbudil ho Felix. „Na případy neobvyklého rázu se specializujeme – ten dům například zvládla tady slečna Doskočilová, úplně sama. A pan Semerád je uznávaným expertem na styk se světem mrtvých.“

„Jo, měl ho už vážně mockrát,“ podpořil kolegovu odbornou pověst Vincenc. Potom čekal, co pěkného bude řečeno o něm.

„A to je Vincenc,“ zamračil se Felix. „Málokdo umí řešit problémy tak jako on.“

To byla rozhodně pravda.

Walter k tomu chtěl něco kousavě dodat... ale nic nevymyslel. Vztekle si odešel pro nabitý mobil.

„Dobře...“ nadechl se Říha a konečně se trochu rozmluvil. „Má přítelkyně se jmenuje Jana Budnická. Dnes jsem se s ní setkal jako vždy, na Výtoni, ale něco bylo špatně. Byla vyděšená k smrti. A měla na sobě laboratorní plášť – v tom venku nikdy nechodí, takže se jí to *něco* stalo v práci. Připadalo mi, že na něm má stopy krve... a taky něčeho zeleného.“

Nešťastně zavrtěl hlavou: „Ale hlavní bylo, jak působila. Nějak... jak to říct... *výrazněji*. V tu chvíli mi to nedošlo, ještě jsem se s tím nesetkal, ale Sucharda mi potvrdil, že to určitě byla magie.“ Nikdo se mu nevysmál, takže se uvolnil. „Když procházela pod takovým tím viaduktem, pod Železničním mostem, tak se najednou zapotácela a vypadala, že spadne. Chtěl jsem ji zachytit, ale musela si to nějak špatně vyložit. Máchla rukou. Uslyšel jsem výbuch, zablesklo se, zbytek mám

dost nejasný – letím, narážím zesponu do klenby mostu... Tma. Když jsem se probral, byla pryč. Jsou to přibližně dvě hodiny. Mobil jí padá rovnou do schránky. Byl jsem u ní doma, od Výtoně je to kousek, ale nevrátila se tam.“

„Co příbuzní? Nebo kamarádi?“ nadhodila Klaudivie. „Sousedy jste zkoušel?“

„Nezkoušel... Ale příbuzní a kamarádi nebudou vědět nic. Je původem z Pardubic. Nikoho tu moc neznala.“

„Co svědkové?“

Říha chvíli přemýšlel. Nakonec zavrtěl hlavou: „Ležel jsem tam na chodníku přinejmenším pět minut a nikoho to nezajímalo. Všichni mě obcházel, jako bych měl mor nebo co. Pokud někdo něco viděl, dávno byl pryč.“

Sáhl do kapsy pláště, vytáhl peněženku a položil před Felixe na stůl deset tisíc v odpudivě ulepených bankovkách.

„Bude to stačit? Nebude, vidíte?“ Když Felix hned neodpověděl, rychle přidal dalších pět. „Jde mi jen o její bezpečí.“ Dosázel do dvaceti. „Musím vědět, že je v pořádku.“

Felix jen přikývl, nasadil dokonalý pokerový obličej a tázavě čekal, kolik z Řihovy peněženky ještě vypadne. Klaudivie ho nenápadně kopl pod stolem, ale to s ním ani nehnulo. Už do něj kopali i mnohem zuřivější lidi za mnohem méně peněz.

Nebo zadarmo.

Říha nešťastně vytáhl poslední dvě tisícovky. „Víc tu nemám...“

„V pořádku,“ odbyl to Felix shovívavě a shrábnul bankovky do horní zásuvky, jako by takové drobné přijímal běžně. „Jako záloha to zatím postačí, po skončení případu vám vyčíslíme dodatečné náklady.“

Klaudivie z toho měla výčitky svědomí. Musela se zeptat: „Pane Řího, čím se vlastně živíte?“

„No... musím vyjít jen s rentou.“

„Rentou?“

„Z restitucí, víte? Bylo to pár domů, hned jsem je prodal... ale snažím se, aby peníze nijak nenarušovaly můj životní styl.“ Teď na něj všichni trochu zírali. Nevnímal to.

Klaudiiny výčitky každopádně zmizely.

„Vždycky jsem býval spíš přelétavý, ale když jsem poznal Janu, pochopil jsem, že nejsem šťastný. Od té doby se věnuji jen jí. Prosím, pomozte. Vy jste ji neviděli – mám o ni vážně hrozný strach. Miluju ji.“

„Dobře,“ přikývl Felix. „Pustíme se do práce. Sdělte kolegům adresu pohřešované, všechny její kontakty, kde na té Výtoni se to stalo, čemu se poslední dobou věnovala, kde trávila volný čas, oblíbená místa – všechno, co by nám mohlo pomoci.“ Zvedl prst. „Ale nejdřív, pane Řího... musím se zeptat. Očividně jste s tím nešel na policii – máte důvod se domnívat, že by při hledání mohly nastat potíže se zákonem?“

Tou otázkou ho trochu zaskočil. „Víte... asi byste to do mě neřekli, ale měl jsem v minulosti několik... oplétaček. Řekněme, že nevěřím, že by mi chtěli pomoci. Nejspíš by mě měli za šílence.“

„Takové jednání vám u nás rozhodně nehrozí,“ usmála se Klauzie.

„Jasně,“ přikývl Vincenc. „U nás jsou všichni magoři vítaný.“

„Říkal jste, že se jí to mohlo stát v práci,“ přehlušil jeho poznámku Felix. „Takže tam asi začneme. Znáte adresu?“

„To jediné o ní nevím,“ rozhodil Říha nešťastně rukama. „Dělala v Biochemickém ústavu, ale nedávno přešla na tajný výzkumný projekt někam jinam. Ona je bioložka, víte? Prosím, najděte ji co nejrychleji. A hned mi zavolejte. Umírám strachy.“

„Začneme okamžitě,“ ujistil ho Felix. „Nechte to na nás. Vaši Janu najdeme.“

„Děkuji vám... opravdu mockrát děkuji...“

„Ty vole,“ shrnul to Vincenc, když za Říhou o pár minut později zaklaply dveře. „Nevidí ji dvě hodiny a už je schopnej vypláznout dvaadvacet litrů.“

„Za jiných okolností bych řekla, že je to hrozně romantický,“ zamračila se Klauzie opatrně, „ale nějak mi to celé neseďí.“

„Jo, ta holka je očividně mimo jeho ligu.“

„Nebýt té fotky, hodně bych váhala.“

„Není nad čím,“ utnul pochybnosti Felix. „Dostali jsme zapláceno. Předem. Takže do toho. Čeho se dá chytit? Něco se jí stalo v práci, takže zjistit adresu. Na příbuzný nám kontakt nedal, tak zajdeme k ní domů. Pak je tu ta Výtoň beze svědků. Odtamtud ji mohli unést, může být zraněná, na útěku...“

„Mrtvá...“ přispěl Walter úslužně. „Mám prověřit márnice? Najdem, zatelefonujem, hotovo! My svoje dodržíme.“

„To je taky možnost,“ přikývl Felix a ignoroval Klaudiin výraz. „Ale stejně bych ji upřednostnil živou.“ Povzdychl si: „V každém seriálu by teď na Výtoň zaměřili satelit nebo hacknuli dopravní kamery. Do pěti minut by věděli, kam se kdo hnul.“

„Mrknu na net,“ chopila se Klaudie iniciativy a sedla ke svému otráskanému notebooku. „Jestli se kolem té holky dál dějí divný věci, mohlo se to dostat do zpráv.“ Po chvíli hlásila: „Ta Výtoň vážně nic... Ale je tu něco jiného. Na Praze 1 ve Františkánské zahradě před půl hodinou bouchnul plyn. Říha to místo zmiňoval, tvrdil, že tam chodívají posedět. Má to tam ráda.“

„Výbuch plynu. Klasika VVK,“ zasmál se Felix. „Vzpomínáte si, jestli je tam něco z Atlasu špatnejch míst?“

„Přímo v zahradě ne.“

„A poblíž? Nebo něco s nějakou legendou, magickou pověstí a tak?“

„To myslíš vážně? Celý Starý a Nový město. Prokletý místa, zástupy strašidel, magický sochy a studny ve sklepích, nikdy nenalezený poklady... A v klášterní zahradě hned vedle je Františkánský tis. Jedna z nejstarších dřevin v Praze.“

„Strom? No, to s tím asi nesouvisí... Ale ten ‚plyn‘ za prověření stojí. Rozdělíme se. Vincenc s Walterem zahrada, my si berem Výtoň a její byt. Po cestě zavolám jednomu svému známému policajtovi. Za tisícovku mi dá vědět, když se Budnická někde objeví.“

Klaudie zaklapla notebook. Vypadala ustaraně. „Vážně z toho Říhy nemám dobrý pocit. Vzali jsme jeho peníze, ale možná bychom mu pomáhat neměli.“

Felix zavrtěl hlavou: „Přebíháš. Zatím víme jen to, že nějaká holka má potíže. Až ji z toho dostaneme, uvidíme.“

„A když to bude hajzl, tak mu nakopu prdel,“ rozzářil se Vincenc a s půlkou cihly v ruce vyrazil sehnat auto.

3. Zahradní plyny

Spojenými pasážemi Světozor a Alfa proudily obvyklé davy a leckdo si chtěl Františkánskou zahradou zkrátit cestu dál, ale její tepaná brána byla zavřená. Bílé lavičky na dlážděných cestách se vlhce leskly a zely prázdnotou. Maják jednoho z policejních aut někdo zapomněl vypnout, takže vytrvale ohazoval fasády domů ve Vodičkově modrými prasátky.

Vincenc s Walterem právě dorazili a zkoumali, jak přes zavřenou bránu projít. Za jiných okolností by je nezastavila, ale tentokrát přímo před ní stál znuděný městský policista, hleděl kamsi do prázdna nad hlavy procházejících lidí a na tváři měl značně rozladěný výraz. Stát a hlídat byl ve skutečnosti skvělý džob – žádná zodpovědnost, žádné myšlení, zpívali tu ptáci... Jenže to asi končilo. Kolegové mu právě z vysílačky oznámili, že nějaký hipísácký šílenec vrazil s dodávkou České pošty přímo do hlavního vchodu poštovního ústředí v Jindřišské.

„No co,“ nechápal Vincenc, proč se to setkává s takovým rozruchem. „Půjčím si, vrátím. Člověk je pro jednu slušnej a stejně všichni akorát nadávaj.“

Policista ho neslyšel – poslouchal další hlášení a jen kroutil hlavou. Dispečink dodával, že to asi byl „ten samej magor, co prohodil balík s porcelánem oknem v Lipanský“.

„No když jsme to měli po cestě, co bych nepomoh?“

Walter se zastavil u výlohy a dělal, že k Vincencovi nepatří.

„Co tě na těch dámskejch kabelkách tak zajímá, prosím tebe?“

„Koukej se před sebe, ať není vidět, že spolu mluvíme. Já kvůli tobě bručet nejdu. A radši mysl, jak se dostaneme dovnitř. Musíme zjistit, jestli Budnická ten výbuch nezpůsobila. Někdo ji při tom mohl vidět.“

„Ale no tak, výbuch je přece jenom krycí verze toho, co se tu stalo doopravdy.“

Walter pokrčil rameny a ukázal do zahrady. „Krycí verze? Vážně zdařilá.“

Brána jim sice zakrývala výhled, ale oblak dýmu rozplývající se nad barokním altánkem obsahujícím butik Tribu byl nepřehlédnutelný. Vincenc potichu hvízdnul. „Ty vole, jestli sem jedeme kvůli *opravdovému* výbuchu plynu, tak budu nasranej. Ale otvírá nám to možnosti.“

Walter se nervózně zamračil: „Co chceš dělat?“

„Svou občanskou povinnost.“

„Ty ho chceš zmlátit?“

„A proč ne? Je odpoledne, nejvyšší čas rozbít držku první uniformě.“

„A co ta pošťačka?“

„Výchovná facka se nepočítá.“

Vincenc si prokrúpal klouby a s úsměvem plným očekávání vykročil přímo k policistovi.

Walter rychle zvážil své možnosti. Vycházel mu z toho jasný útek, ale hned na těsném druhém místě bylo počkat, až Vincenc začne, nechat ho jeho osudu a proklouznout dovnitř sám. To se mu líbilo. Bylo to takové hrdinské.

Proto ho téměř zklamalo, když Vincenc řekl jen: „Chci se přihlásit jako svědek. Všechno jsem viděl.“

Policista si ho chvíli prohlížel. Pak položil ruku na služební pistoli a řekl do vysílačky: „Opakujte popis podezřelého. Toho Poštovního přízraku.“

Dispečer začal diktovat: „Muž štíhlé postavy, stáří třicet až čtyřicet, sto osmdesát centimetrů, delší špinavé blond vlasy ve stylu hippie, kulaté brýle. Naposled viděn v kabátu ukradeném poštovnímu úředníkovi.“

Vincenc trpělivě počkal, než popis skončí, a tvářil se výsostně nevinně. Pak s povzdechem zavrtěl hlavou: „Fakt vás lituju. John Lennon je očividně zas v módě. Vždyť to se hodilo i na mě.“

„Ano. Hodilo,“ souhlasil policista opatrně. „Až na ten kabát.“

„Tak vidíte. Nemůžu to být já.“

„Mohl jste se ho někde zbavit.“

„Jo, klidně jsem ho mohl nacpat do koše támhle na začátku pasáže.“